

פתיחת הביאנלה, לא היה דני בן ה-45 מודע לה אסילו. בסתר ליבו התפלל שכל העסק ייגמר עבורו בצורה מכובדת ושהוא יצא בשלום מהמבחן הבינלאומי הזה.

יחפים בוונציה

ל פני כשנה הוזמן דני על-ידי הנהלת הביאנלה להשתתף בתערוכה. הנהגלה החדשה של המוסד, המורכבת מתיאורטי-קנים של האמנות ואמנים ותומכים באמנות מודרנית, חידשה את מסורת הביאנלה על בסיס שונה: לא עוד תחרות בין אמנים הנבחרים על ידי מדינותיהם, אלא תצוגה של אמנים הניבחרים ומזומנים על ידי הנהלת הביאנלה. להתבטא סביב נושא משותף אחד. הגרשא שהוצב הסעם היה העיצוב הסביבתי.

אצל דני קארוואן התגבש הרעיון במשך כשנה עד שהגיע לעיצוב הסופי. הוא החליט לעצב סביבה פיסולית המוקדשת לשלום, שהאלמנט המרכזי שבה הם דיונות חול לבנות. על קיר הביתן הישראלי, בו יצק והציב את פסל הבטון שלו המשתרע על פני שלושה מיסלטים, כתב דני בכתב ידו: "אני מקדיש את יצירתי לשלום שלולם בין ישראלים וערבים. יבוא השלום לשרוי על פני החולות, במקום שגדלנו יחד, ישראלים ופלסטינאים, כדי שלעולם לא יזכרם עוד לובנם של החולות בדמנו." יצירתו של קארוואן היתה בהחלט הפגנה פוליטית. הוא אינו מתכחש לכך: "יצאתי עם רעיון פוליטי שעליו אני נלחם

שאותם יצק בבולוניה ואשר הועברו לוונציה לשם קביעתם בביתן הישראלי בביאנלה. לצידו של קארוואן עומד אמנון ברוד, מבקר האמנות הישראלי שהוזמן גם הוא לביאנלה, כמומחה לאמנות.

דני קארוואן על-גבי מעבדת השטה באחת מתעלות וונציה, צופה בדוברת השנייה המטיסה חלקים מפסליה הבטון שלו.

בתעלה בוונציה

פסל כהתפנה

האיים בלאגונה של וונציה, בדרך אל הלידו, שם נפתחה מחדש, אחרי הפסוק של ארבע שנים, הביאנלה לאמנות על וונציה.

תערוכת האמנות הדי-שנתית של וונציה היא האולימפיאדה של האמנות. שלושים ושתיים מדינות שלחו את נבחרותיהן הר לאומיות כדי להראות לעולם מה התחדש אצלם ולאילו הישגים הגיעו בתחום האמנות הפלסטית. במשך ארבעה חודשים יטיילו בין גני הביאנלה ויבקר בביתנים הלאומיים שבה מאות אלפי תיירים, אלפי אמנים, מנהלי-מוזיאונים, מבקרי-אמנות ובעלי-גלריות מכל רחבי העולם. זכבר עתה ברור שמכל המוצגים הדי-

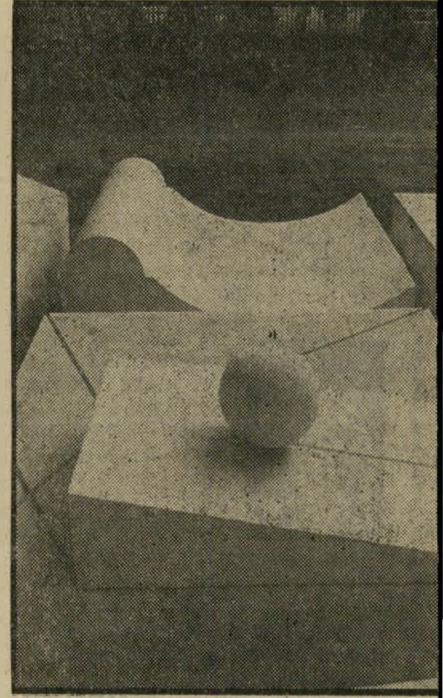
מאת אלי תבור

ביתנים בבינאלה, יהיו דני קארוואן ושתי היצירות שהוצגו מציגים שם, בבחינת התגלית הגדולה ביותר של עולם האמנות השנה. האיטלקים גילו את דני קארוואן מוזמן, הרבה לפני הישראליים. בעבר הוא התגורר, למד ויצר באיטליה וקנה לו שם שם. אנדרטת חטיבת-הנגב שלו, למשל, שניכנתה ליד בארי-שבע, נלמדת בבתי-ספר לארכיטקטורה ואמנות בפירנצה ובי רומא, כשהישראלי הממוצע טרם ביקר בה ואינו יודע במה המדובר. אולם ההצלחה-החובקת-העולם בה זוכה כיום דני קארוואן בעקבות תצוגתו בביאנלה היא בלתי צפויה וחסרת-תקדים. ספק אם איזה שהוא אמן ישראלי לפני דני קארוואן זכה בפירוטום עולמי כה נרחב. אין עיתון או מבקרי-אמנות המדווח על הביאנלה, שאינו מזכיר את דני קארוואן, בנשימה אחת עם גדולי האמנים החיים כיום, הנוטלים חלק בתערוכה.

השטרן הגרמני כלל את קארוואן בין ששת האמנים הבולטים בתערוכה. עיתונים רבים אחרים בחרוהו בין השלושה הראויים לתשומת-לב. ההרולד טריביון, למשל, מצא לנכון לדווח על יצירותיו באופן בלעדי, מילבד הדיווח על הנציג האמריקאי תחנות סלווייה באירופה, ש' שלחו צוותים מיוחדים לסקר את מה שנחשב למאורע האמנותי הגדול החשוב של השנה, הקרינו כבר תוכניות סלווייה מיוחדות על עברתו ויצירתו של קא-

ל פני התעלה הגדולה של וונציה, בין ספינות-תיירים יוגוסלביות ואוניות-משא מאודסה, חרשו את המים שלוש דוברות, כשהן נושאות עמן מיטען מוזר: גושי בטון לבן בתבניות ובצורות שונות ושני עצי זית. על רקע בנייניה הנשחתים והולכים של העיר, שהיא כיום הקורבן הגדול ביותר שהקריבה עד כה הצבלי-ונציה לזיתום הסביבתי, היה זה מחזה כמעט סוריאליסטי, או סצינה המיועדת לטרט של ברטולוצ'י. ספק אם משהו מרכבות התיירים הממשיכים להציף יום יום את העיר הגוססת והרוחחת כהום קייץ מטורף, יכול היה להעלות על דעתו את פשר המסע והמשא המוזר.

המיכונים הלבנים היצוקים בטון, במישר קל של עשרה טון, ששטו בתעלות וונציה בין הגונדולות, מוניות-החירך המהירות והיאכטות של החוג הזהר, לא היו אלא יצירה מוקדשת לשלום, של האמן הישראלי דני קארוואן. היא שטה על פני התעלות המצחיגות וגדושות הפסולה של וונציה אל הגארדיני די קאסטלו, באחד

עם הנעליים ביד

עומד ג'וזף בוים, הנחשב כיום כגדול אמני גרמניה, לצידו של דני קארוואן היחף, על-גבי אחד המיכונים הלבנים שיצק דני בביתן הישראלי, המבקרים בביתן התבקשו לחלוף את נעליהם ולהלך בו יחפים, כדי לחוש את, חוויית ילדותי היחפה, כפי שהגדיר זאת קארוואן. רוב המבקרים בביתן, המוקדש לשלום, אכן חוזצים את נעליהם.

רוואן, ובכירות של וונציה מקיפים אותו סטודנטים לאמנות, המבקשים את חתימתו למוכרת.

זריחת כוכבו של דני קארוואן ב' שמי האמנות הבינלאומית, היתה בלתי צפויה אסילו לו עצמו, כשהחלה, מיד עם

ירושלים

עיר-שלום — זהו היצוקה בטון לבן, המורכבת מאלמנטים הנדסיים שונים, שקטע ממנה נראה בתמונה. היצירה, שדני בנה אותה כג'ומי-שחקים לילדים שיבואו לביאנלה, נבחרה על-ידי הנהלת הביאנלה כמוצג-הפתיחה של ה' תערוכה, בפתח הגן, ללא קשר למוצג ה' סביבתי של דני בביתן הישראלי בביאנלה.